
 Sitt Kongl. Öfverstatthållare-Embete för Polis-
 ärenden.

Långe tveckande i vatet, huruvida vi skulle intåta
 oss i något svaromål å de angrepp mot vår heder, dem
 Kongl. Poliskammaren tillåtit en till sitt förstånd synbarli-
 gen rubbad ung flicka, Sophia Lager, i rättgångsväg anhan-
 sig göra, utan att någon skymt af bevisning derfore kunnat
 upptåtas, hafva vi, efter närmare besinning, och sedan vi
 erfårit att en i Hufvudstaden spridd tidning ike åktat
 för os att publicera dessa för vår heder förklenliga dikter,
 beslutat att på samma väg söka göra tydligt och klart huru
 orättfärdiga och ofanna de nesliga beskyllningar äro som
 blifvit mot oss riktade.

Hissfärligen är det som det förhållanden
 svarunder dessa beskyllningar blifvit framforda, som och

 det

det språk hvare de blifvit affattade, mer än tydligt
utvisa att de aldrig hafva sin upprinnelse i en fullt klok
och fornuftlig människas hjärna. Detta tyckes göra hvarje
svaromål från vår sida öfverflödigt; men mangen som
dömer utan att undersöka skulle jäberligen nyttaga ett
stiltatigande från vår sida såsom ett medgifvande af de
lösliga beskyllningar som blifvit öfs gjorda, ty i fall som
desa är vanligt att det gamla ordspråket: den tiger, han
samttycker, tillämpas.

Efter denna digression från själva saken, hvar-
fore ~~vi~~ jag anhålla om Kongl. Poliskammarens ursagt,
torde det tillåtas ~~oss~~ att närmare vidröra själva an-
klagelse skriften.

En oklanderlig vandel försäkrar så väl mig som min
hustru mot hvarje anklagelse mot vår frijd. Da denna ut-
väg alltså måste lemnas å sidan, har man nödgats anlita en
annan. Den nobla Vetenskapsman, som taget sig Sas-
gers sak an; har derfore behagat anfora, att vårt hus hvar-
eft den Canoniserade oskulden, efter sin ankomst till
Stockholm, genom ett slumpens verk, forst inlogerades,
skulle utmärka sig for ett ja lattfinnigt och sidestast
lefnadsfatt, att ingen qvinnas, man om sin heder, kunnat
der kvarstanna. Detta beklagliga forhallande vallade open
att dygde- engelen en vacker dag rynde vårt hus och
invarterades hos en ogift man, hvilken hon dessforin-
nan icke ens kande till namnet, utan med hvilken hon
gjorde sin Connaissance på gatan, liksom det är bruk-
ligt med vissa ^{species} (inom djurriket). Sedan slutligen hon
ledsnade vid hans hus, liksom hon forut gjort med vårt,

och

och en vacker natt rymde från honom liksom från
ofs, lyckades hon få sigte på en doktor Brisman, ge-
nom hvars försorg jag och flera till mig blifvit till heder
och ära skymfadt och detta på ett sätt att någon upprikt-
telse derfore svarligen kan få att vinna.

Uppå så beskaffade beskyllningar som de hvilka
blifvit mig och min hustru gjorda lönar det icke stort me-
dan att lemna något kvar i Wårt hus, med det stilla
och borgerliga lefnadsfatt som der foris, har ännu aldrig
afven personer af hogre ställning i Samhället än de som
nu söka att kasta en oförtjent skugga derpå, hesiterat
att beträda; Vi ha alltid skattat oss lyckliga att, i
vår underordnade ställning, kunna ända vara barn och
vårt folk till goda medborgare och genom egna efter-
domen söka leda dem till det rätta och sanna. Af
många tjänare, dem vi haft i vår tjänst, har ännu
ingen haft något klagomål att anföra mot det lefnads-
fatt som föreb inom vårt hus, och vi djärvas tro,
att ingen heller deremot kunnat hafva någonting
att anföra.

Lör att så mycket sakrare vinna detta änd-
mal, att nedskymfa oss genom att utmåla vårt hus
säsom ett tillhåll för alla möjliga oseder, har man
sanningens löft föregifvit att vi skulle hålla ^{tro} för
kommande och gående. Sanningen i detta föregif-
vande kan bäst intyggas af af en af Poliskammarens
egna tjänstemän, Stads gvaldigen Thomasson, som
är boende i samma hus. Om några nattliga

J. M.

argier och orafunden fördis i vår bostad, hade
detta sakert långt för detta kunnit till hans orons
Nagan krog hvarken hålla vi eller ha vi hållet.
Ett embete sammantrader vissa tider i vår bostad,
de af dess medlemmar som derunder onska sig nå-
gon förfrielse, erhålla det, och detta är allt. Och
desse personer äro alla så aktade man, att vist in-
gen, icke en gång de högsta inom Samhället, skulle
finna sig på minsta sätt generade af deras närvaro.
Aldrig ha vi heller förmärkt att de på minsta
sätt brutit emot anständighetens regler, och detta
kan äfven så mycket mindre vara fallet, som man
väl bör kunna taga för gifvet, att en mängd älders-
ftigne, allvarliga borgersman, de flesta med fa-
miljer, väl hafva annat att tänka på och ombes-
örja, än att nattetid ställa sig i fremmande
personers bostad och der flå fönder speglar och
glas, uppväcka och ihjalskrämma barn och tjänste-
folk, m: m: som i de lika mycket om van-
sinnet som om elakheten vittnande skrifterne
blefvit utgifvet.

En bekant till mig, som håller restauration
ombord på Angfartyget Jönköping, förfrågade mig
vid sin ankomst till Stockholm i början af
sistleden juli månad, om jag vare villig att
emottaga en från Jönköping anlund ung flicka,
emot betalnings utläggande. Han sade mig vis-
serligen på förhand, att flickan ansågs vara

na-

sågot rubbad till sina sinnen, men som vi aldrig
kunde föreställa oss att denna hennes "fföskighet"
som man yttrade - skulle kunna vänta sig i en
sådan riktning som skett, lmnade min hustru
sitt samtycke till det gjorda anbudet, ja mycket
hellre som en tillräcklig lokal stöd att disponera
för hennes herbergerande. Denna flicka var Sophia
Sager. Då min hustru hörde om talas att flickan
skulle vara ^{titel} (hvad man kallar "fföskig", formodade
hon, att en vänlig och human behandling var af
nöden, ja mycket mera som detta i längden
fortfätt, möjligen med tiden kunde bringa hen-
ne ut sina drömmar. Min hustru iakttog
derfore i sitt uppförande mot henne den stör-
sta varsamhet, lökte i allt hvad hon kunde
gå hennes önskingar till mötes, och tyck-
te äfven att detta behandlingsfätt verkade
derhan, att hon var nöjd och betaten med
sitt vistande hos oss -

Tagande denna omhet för hennes ombyt-
liga och lättretliga sinnelags lugnande, såsom
en undfallenhet från min hustrus sida för
hennes äfven mest befatta förefattfer började
hon slutligen göra ett bruk deraf, som vi
icke kunde gilla. Det första som i det af-
seendet väckte min hustrus uppmärksamhet

var

var att flickan tätt och ofta smög sig ut
från boftaden, samt på gwallarne, alltid en-
sam, och då få skedde ike återkom förr än
vid en långt framskriden tid, ibland ike
förr än emot midnatten. Då min hustru
föreställde henne det opsasfande härute, samt
vidare förståndigade henne derom, att hvarken
jag eller hon kunde ~~ihå~~ tillåta det, erhöi hon
alltid undvikande och besynnerliga svar, städes
hantydande derpå, att få länge flickan betälade
för sig, hade hon sin fria vilja att göra och
låta såsom det behagade henne. Då alla för-
maningar, råd och vänliga tillfägelser visade
sig fruktlösa, fattade min hustru det beslut
att inläsa hennes hatt och kappa.

Allt var dock fruktlöst. Hon fortfätte
promenaderna, utan allt återhåll, oaktadt
min hustru tätt och ofta sökte göra henne
uppmärksam på det opsasfande härute. Hennes
begrepp om anständighetens bud visade sig
derunder till den grad förvillade, att hon mer
än en gång öppet förklarade, det hon ike
kunde se något hinder mota för henne, att
göra sällskap med hvilken karl som helst,
den hon träffade på gatan. Då min hustru
lät henne veta, att med ett sadant uppförande

vart

vårt hus måtte tillstängas för henne, samt
fökte göra för henne tydligt, att om så skedde,
hon väl ej hade någon annan tillflykt öfrig,
svarade hon helt toert, att hon näe som helst
kunde få flytta till en magister, den der hon
uppgaf heta "Slackwood", som hade två rum,
af hvilka hon hade tillstånd, att, när hon så
ville, disponera det yttre, och i sällskap med
hvilken person hon äfven mycket funderade
på en Upsala resa. Inseende allt det obehag,
hvare vi genom detta Sagers uppförande kunde
iråka, beflöts vi, att, så fort möjligt var,
göra oss henne qvitt och fända henne åter
till Jonköping. En middag, sedan min hustru
beslutat att derom underrätta henne, hördes
hennes röst från rummet intill det der min
hustru vistades. Hon hörde fleikan då med
en annan person tala om Theatern, och att
hon gärna önskade gå på aftonens spektakel,
min saknade medel dertill. Inseende att det
var någon af husets bekanta, med hvilken hon
samtalade, begaf sig min hustru in i rum-
met, men huru förvånad blef hon ej, då hon vid
sitt inträde i rummet invid Sagers sida fann
en ung elegant herre, den der Sager genast

pre-
O R

presenterade för en baron Salckenberg, min
hustrus bestörtning öfver det oväntade mötet
gjorde att hon temligen häftigt underrättade
kavaljeren, det var bestämt icke kunde uppstå
tab till några förtroliga möten mellan honom
och jag, hvarefter han öfven aflägsnade sig.
Då min hustru derefter strängeligen förhåll sa-
ger hennes ofskickliga beteende och delgaf henne
vårt fattade beslut, att återfända henne till
Jönköping, framkom hon såsom vanligt med
närvisa svar, och hvad Jönköpings resan be-
träffade lät hon mycket positivt förstå:
"det blir ej af!" Hon var borta på aftonen,
efter hvad vi sedan fått spörja, verkligen på
spektaklet, derifrån hon sent hemkom med
blådnigen fonderripen och håret utslaget.
Efter detta kom en hvar sinna hvad "oskul-
den" i själva verket är för slags subjekt.
och för att vidare visa, huru med denna
rubblade sinnesförfattning öfven är samman-
parad den största elakhet kan anföras, att,
hvad hennes klagomål deröfver att min hustru
insläppt folk i hennes soffrum, beträffar,
detta förhållande har sin grund deruti, att en
urmakare gosse tvänne gånger under den tid
hon befann sig i vår bestämt lemnades inträdde

i rummet der han lag för att uppdraga en
Skomakare-Embete tillhörig väggklocka som är
derstädes hängande. Att detta skedde medan Sager
ännu lag, kom sig deraf, att hon mycket tyckte
om måklighet och ike kunde beqvama sig
lemna sängen förr än klockan var nio slagen
på förmiddagen.

Oss ovetande rynde hon slutligen från vår
bostad. Alla efterspaningar voro fruktlosa, till
dessa min hustru omsider fick kunskap der-
om, att hon uppehåll sig i Sanjunkerens Möllers
bostad. Då var det gifvet att vi ej mera ville
eller kunde taga någon besättning med
henne.

Vi inkränka vårt svaromål till det
redan sagda; anhallande allenast, att så fort
sig göra låter få målet remitteradt till dom-
stol. Först då blifva vi i tillfälle att visa
hvilken nedrig kedja af logner är
hopspunnen i Sagers mirakulösa skrifter.

Stockholm den 30. Aug. 1848.

J. G. Gust. Tillström
Skomakare Mästare